

Cesta ze světa

Veronika Lengálová (2. místo v I. kategorii)

„... a proto se domnívám, že je na místě, abychom tato fakta akceptovali a nebránili pravdě, kterou nemá nikdo, opakuji, nikdo nemá právo přibarvovat či zaměňovat za nějaké smyšlené historky o...“ doktorova další slova se však ztratila ve vzrušeném šumu, který se náhle vzedmul mezi všemi, ke kterým se dostaly aspoň útržky z toho, co říkal. I když se doktor snažil mluvit tak hlasitě, jak jen dokázal, vzápětí pochopil, že už to nemá cenu. I kdyby dokázal se svými věkem prověřenými hlasivkami celý sál překřičet, nemělo by to pražádný účinek. Teď už ho nikdo neposlouchal. Všichni se pustili do horlivých debat o jeho tvrzeních, jak říkala většina z nich neověřených blábolech senilního dědka, který si myslí, že s vysoko postavenými přáteli za zády si může dovolit, co chce. I přesto doktor doufal, že mezi přihlížejícími nalezne aspoň pár spřízněných duší. Měl pravdu, pár jich tam bylo. Ale ne víc. A i ta hrstka nebyla dostatečně pošetilá, aby se veřejně hlásila k doktorovým názorům. Svoji důvěru projevovali pouze zarytým mlčením a sklápěním očí, když někdo z jejich místnosti prohlásil svůj odpor hlasitěji než je zdrávo. Když se doktor rozhlédl po celé místnosti, byl tím vším zklamán. Už od začátku věděl, že to bude dost riskantní, vytasit se s takovým tvrzením, ale stejně, asi trochu pošetile, doufal, že by se ho mohl alespoň náznakem někdo zastat. Ale většina z přítomných nemyslela ani tak na důkazy o správnosti jeho teorie, jako na trest, který by si zasloužil za něco tak nehorázného, jako je tvrzení, že Marco Polo, největší italský cestovatel všech dob, byl jen prachobyčejný podvodník...

Kap. Kap. Kap. Kap. To byla první věc, kterou slýchával už asi dva týdny, kdykoli se probudil. Nenáviděl ten zvuk. Ty blahodárné chvíle spánku, až příliš krátké na to, aby se za řádný spánek vůbec daly považovat, byly to jediné, co mu tady mohlo dodávat sílu alespoň se napít z plechové nádoby naplněné něčím, co ani v nejmenším nepřipomínalo vodu, kterou píval v Benátkách. Ten hrozný zvuk kapek dopadajících na ledovou kamennou podlahu vždy zvěstoval jen další hodiny utrpení a beznaděje. Rozhlédl se kolem sebe. U zrezivělých mříží, o které si v prvních dnech sedřel ruce do krve, když měl ještě sílu a víru v brzké vysvětlení omylu, který se stal, se krčila drobná šedivá postava. To ho nejdřív zmátlo, ale po chvíli si vzpomněl. Včera ho sem hodily strážce, jako by to byl jen trochu těžší pytel obilí. Vzpomněl si, že ho překvapilo, když na něj muž mongoloidního vzezření promluvil, mluvil totiž lámanou, ale velmi srozumitelnou italštinou. Včera se s ním pokoušel navázat řeč, ale byl příliš vyčerpaný, aby zůstal vzhůru dostatečně dlouho. Dozvěděl se, že je to obchodník z Číny, kterého zatkli na cestě z Itálie domů. Hned poté upadl do spánku plného nočních můr.

Pokusil se posadit. Bylo to těžší než naposledy. Ale dokázal to. Znovu se rozhlédl po té kobce, kterou tady, pouhých několik dnů cesty od tak civilizovaného města jako je Konstantinopol, nazývají vězením. Už po asi deseti dnech pochopil, že když se někdo dostane sem, je více než pravděpodobné, že už odsud nikdy nevyjde. Nebylo to žádné vězení, byl to hrob. Do výklenku ve velmi hluboko položené a vlhké jeskyni byla zabudována jen kovová mříž, nic víc. Ale to stačilo.

Jak se mu jen podařilo dostat se do takové hrozné situace? Proč se to stalo zrovna jemu, jemu?

Obyčejnému synu benátského obchodníka, Marcu Polovi.

„Prosím vás o klid. Klid!“ zahřměl hluboký hlas hlavního inkvizitora. Byl to vysoký, snědý, postarší muž, jehož pohled vyvolával úctu a pokoru. Celý sál v tu ránu umkl a desítky párů očí se zaměřily na inkvizitora, který se chystal promluvit k obžalovanému: „Tedy stále zastáváte názor, že Marco Polo se nikdy dál než do Konstantinopole nedostal a veškeré jeho spisy jsou jen výmysl?“

„Neřekl jsem, že je to výmysl. Nicméně vzhledem k formě, neurčitostem a, jak mi jeden můj vážený a věrohodný přítel, který se pokusil držet spisů Marca Pola, aby se dostal až do Číny, potvrdil, Polova takzvaná náročná ovšem zaručená cesta je vzhledem k neprostupnosti terénu či dokonce neexistujícím cestám zhola neproveditelná.“

„Ano, to už jste říkal. Ale také jste právě řekl, že si nemyslíte, že dílo mistra Pola je výmysl, mohl byste to vysvětlit?“

„Zajisté, když se totiž Polo dostal z Konstantinopole, byl náhle zadržen pro podvod, kterého se pravděpodobně ani nedopustil. Nicméně byl zavřen do vězení, kde se setkal s jistým čínským obchodníkem, který se právě snažil dostat zpět domů. Vzhledem k tomu, že spolu strávili ve vězení nějaký čas, dá se předpokládat, že mu obchodník vyprávěl o své zemi a cestování, čímž by se dalo vysvětlit, jak Polo přišel k takovým informacím.“

Kap. Kap. Kap. Kap. Ale ne, už zase. Kdyby sem aspoň svítilo slunce, aby mohl poznat, jestli je den nebo noc. Byl čím dál slabší. Den co den se modlil, aby mu vůbec donesli jídlo. Někdy byly jeho modlitby vyslyšeny, někdy ne. Pobyt ve vlhké temné kobce byl sice od příchodu Yun-Liho mnohem příjemnější, ale pořád jen přežíval ze dne na den. Kdykoli si Yun-Li všiml, že je vzhůru, snažil se ho uchlácholit a vyprávěl mu o svém, jak se Marcovi zdálo, nádherném domově. Když poslouchal, jak barvitě a s nadšením vypráví, záviděl mu. V této hrozné době

by ale záviděl každému. Nejvíc záviděl Yun-Limu jeho energii a naději, že se odsud ještě někdy dostanou.

„Jste si naprosto jistý, že už na svou obhajobu nechcete nic dodat?“ v pohledu inkvizitora nebylo nic upřímného či vyzývavého, byla to prostě otázka, kterou kladl každému, a nikdy ho nezajímala odpověď. Doktor jen na chvíli sklonil hlavu, aby vyjádřil souhlas, ale hned ji zase vrátil do vzpřímené polohy. Věděl, co teď přijde. Neměl proti těm skopovým hlavám jedinou šanci. Když se inkvizitor zeptal, kdo je pro trest nejvyšší, doktor jen sledoval někdy až příliš rychle vymrštěné ruce nad hlavami porotců. Věděl to a byl připraven. Nebál se smrti. Už ne. „Tímto Vás, doktore Francesco di Garda, za rouhačství a podezření z kacířství a spolčení s ďáblem, odsuzuji k trestu smrti upálením.“ Spolčení s ďáblem? Tak ho přeci je něčím překvapili.

Kap. Kap. Kap. Kap. Kapající voda je ta nejodpornější věc na světě. I kdyby slyšel těsně vedle sebe vrčēt ohromného lva, bylo by mu to příjemnější než tohle. Dokonce i kdyby vedle sebe slyšel paní Lettierovou, starou pekařku odnaproti, jak svým pisklavým hlasem zase pomlouvá sousedy, měl by Marco Polo alespoň pocit, že je zase v Benátkách. A navíc ten hrozný zápach! Je nějak silnější než obvykle. Otevřel oči. Hned je ale musel zase zavřít. Jeho oči, už tak dost citlivé, ucítily něco, v co už ani v nitru duše nedoufal. Vánek. Jemný, téměř neznamenný vánek. Posadil se, jak nejrychleji dokázal. Uviděl rozraženou mříž. Co se tu stalo? Yun-Li nikde. Velmi pomalu a neohrabaně se postavil a vydal se ve směru, odkud cítil vánek. Po chvíli se dostal k masivním dřevěným dveřím. Byly přímo naproti jejich cely, nikdy je tu ale neviděl. Vzhledem k tmě, která tu byla, se ale není čemu divit. Belhal se dál. Po pár krocích šlápl do něčeho mokrého. Na vodu to bylo až příliš husté a lepkavé. Sehnul se a namočil do kapaliny dva prsty. Když si je přitiskl k nosu, bezpečně rozeznal ten specifický pach krve. Co se tu k čertu stalo? Šel dál. Vánek sílil. Už dokonce cítil čerstvý vzduch. A v tom uviděl světlo. Světlo! Po tak dlouhé době v temnotě si nedovedl představit nic krásnějšího.

Snažil se rozběhnout za ním, ale zakopl, zakymácel se a upadl. Nic ho však nebolelo, protože spadl do měkkého. Podíval se pod sebe. Proboha! Přímo před ním leželo bezvládné tělo jeho společníka a přítele Yun-Lina. Měl proříznuté hrdlo, ale v očích měl zvláštní výraz. Ten výraz Marco znal. Yun-Li se takhle tvářil, když mu vyprávěl o svém domově. Hned vedle leželi dva další muži. Podle stejné uniformy Marco Polo usoudil, že jsou to strážní. Jednomu z hrudi trčela rukojeť dýky. Co se tu jen přihodilo? V tom uslyšel hlasy. Vycházely z temné kobky

přímo za ním. Mohli by to být vězni, ale také to mohly být další strážé. Co by si asi pomyslyly, kdyby ho uviděly nad třemi mrtvolami. Rychle se zvednul a jak nejrychleji uměl, utíkal za světlem. Po chvíli se dostal až k ústí jeskyně. Měl pravdu, nic víc než hrob to nebyl. Schoval se za velikým balvanem, který ležel kousek od vchodu. Z jeskyně se v tu ránu vyřítilo asi deset osob. Byli to muži ve stejných uniformách jako ti dva mrtví. Jeden, pravděpodobně velitel, jim něco říkal pro Marca Pola nesrozumitelnou řečí a hned na to se všichni rozutekli do všech směrů. Asi si všimli, že cela je prázdná. Možná utekli i další vězni. To mu bylo jedno. Teď bylo hlavní zůstat v bezpečí. Za žádnou cenu se do té hrozně kobky nesmí vrátit. Musí se pokusit dostat zpět do Konstantinopole. A co bude dál, už je v rukou božích.

„Tenhle doktor se mi zdál už od začátku podezřelý. Jak by jenom někdo mohl pochybovat o skutečích a zážitcích mistra Pola, tomu opravdu nerozumím. Navíc je to Ital. Tvrdit takové nestoudné věci o někom stejného národa a historie! Vždyť je to pro nás čest, že jsme to byli zrovna my, Italové, kdo se jako první dostali do tak velkolepé a vzdálené země jako je Čína. O tom by se nemělo vůbec debatovat, natož o tom pochybovat. Přesně takoví šílenci vyvolávají u lidí nespokojenost a nejistotu, která podkopává jejich víru.“

„To je pravda. Všechno to začalo tím Florent’anem, na jméno si ovšem už nevzpomínám, a korunu tomu dal ten Toskánec Boccaccio. Kvůli nim se lidé začali odvracet od Boha a zaměřovali se na sebe. A kvůli nim jsou dnes takové problémy jako třeba dnes.“

„Je to těžká doba. Doba těžkých zkoušek, které na nás sesílá náš Pán. Ale my obstojíme, není-liž pravda? Dokážeme vymýtit to proklaté sémě pochybností o daných pravdách, které sám Satan zasazuje do duší ubohých obyčejných lidí. Ano, bude třeba jistých obětí, ale nakonec dovedeme tento svět k dokonalosti a přiblížíme se tak k Bohu.“

„Máte pravdu, je tu mnoho takových, kterým zaslepila jejich pýcha a závist zrak, tudíž nemohou spatřit dokonalost a všemohoucnost našeho jediného Pána Boha, takových, kteří nedbají na rovnováhu a spokojenost mezi lidmi a snaží se mluvit o věcech, kterým nerozumí a ani nikdy rozumět nemohou.“

„A propos, slyšel jste už o tom, jak se jen jmenoval, tuším z Neapole...“

„Aha, vy myslíte Bruna. Zajisté, o tom už jsem něco slyšel...“